

Erénytelenül

1.

Szeretnék létdús gyümölcsként
a tudás fájának vékony ágán csüngeni,
siklani egy jelenség fényes üstökén,
míg köröttem lebegne a végtelen semmi.

Leültem, csak úgy, pihenni,
szoborra merevedett izmaim fájdalma
csillapodott egy ideig,
aztán nem vittek már semmi féle ágakra.

De hát, ez sem volt váratlan,
elmém kötőanyaga lábamban a rostnak,
agyam sem mozdul fáradtan.
Felnézek, hát én is csak egy vagyok a sorban.

2.

Elindultam valahova.
Lomhán mozdult a test, de a rest elme maradt,
csodálta a csillagokat.
Fenn ragyogott szemem előtt több ezer darab.

Ha mind változtathatatlan,
tűzük miért lobog, mint szélsőségek fénye?
Nagy hálózatba ragadtak,
elfogta őket a gravitáció kénye.

Sandán nézek fel az égre;
ha még mi is vonzzuk és minket is vonzanak
-valaki valahogy mérte-,
a harmóniává koptatott rend hol marad?